

Arrest

nr. 148 066 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad MECHELEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 26 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2015.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Y. D'HANIS, die *loco* advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 26 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en machtsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij aan.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de bestreden beslissing).

De Raad stelt vast dat deze beslissing genomen is op basis van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De verzoekende partij is immers zelf geen burger van de Unie maar is een familielid van een burger van de Unie. Artikel 52 §3 van het vreemdelingenbesluit vermeldt dat “het gemeentebestuur” de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft .

In casu stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat “de betrokkene niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; volgende gevraagd documenten werd niet overgemaakt: ernstige gezondheidsredenen aantonen, noodzaak persoonlijke verzorging aantonen, aantonen dat alleen de EU-burger kan instaan voor de persoonlijke verzorging”.

De kritiek van de verzoekende partij dat noch artikel 47/1 van de vreemdelingenwet noch het vreemdelingenbesluit aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing te nemen en dat indien er geen delegatiebevoegdheid is zoals voorzien in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet de beslissing enkel en alleen genomen kan worden door de Minister zelf, mist derhalve grondslag. Uit het voorgaande blijkt immers dat de burgemeester bevoegd is om een beslissing tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) af te leveren in het geval de vreemdeling niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, quod in casu. Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt welke categorieën van personen kunnen beschouwd worden als familielid van een burger van de Unie en handelt voornoemd artikel op generlei wijze over enige bevoegdheidsverdeling tussen de bevoegde staatssecretaris en een gemeentebestuur.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 22 april 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 3 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP benadrukt dat er niets geregeld is inzake de bevoegdheid inzake artikel 47/1 (het gaat hier niet om artikel 40bis). Artikel 43/4 is niet van toepassing want het gaat om “andere familieleden”. In het delegatiebesluit was toen nog niets geregeld. Zij verwijst naar en legt een arrest van de Raad neer met een nagenoeg identieke situatie: de beslissing werd door een onbevoegd persoon genomen.”

2.5 Wat de neerlegging van en de verwijzing naar het arrest van de Raad betreft van 11 mei 2015 met nummer 145 287, dient erop te worden gewezen dat in voormeld arrest de beslissing genomen werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de aanvraag gebeurde in het kader van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat *in casu* de aanvraag gezinshereniging gebeurde in toepassing van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn zoals ook blijkt uit de bijlage 19ter uit het administratief dossier zodat de verzoekende partij derhalve niet valt onder de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geviseerde “*andere familieleden*”. Bovendien werd de bestreden beslissing *in casu* genomen door de burgemeester van de stad Mechelen en niet door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Zoals de bestreden beslissing vermeldt, werd de bestreden beslissing conform artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) rechtmatig genomen door de burgemeester nu hij vaststelde dat de verzoekende partij niet binnen de in artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit bepaalde termijn de in de bijlage 19ter gevraagde documenten heeft neergelegd. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt derhalve dat in zoverre de verzoekende partij tracht aan te tonen dat de situatie van de betrokken vreemdeling in het neergelegde arrest gelijkaardig is aan haar situatie, haar kritiek op dit punt niet dienstig is.

2.6 Voor zover de verzoekende partij op 22 april 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 3 april 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.7. Een schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET